

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แต่เดิมมนุษย์มีความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย มีความต้องการปัจจัยต่าง ๆ อันได้แก่อาหารที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค เพียงเพื่อการดำรงชีวิตในแต่ละวันเท่านั้น การแบ่งงานกันทำในสังคม (Division of labor) อาศัยความแตกต่างตามธรรมชาติ เช่น ความแตกต่างระหว่างเพศ ซึ่งเป็นความแตกต่างทางชีววิทยาที่ชัดเจน กล่าวคือมนุษย์เป็นเพศที่มีโครงสร้างทางร่างกายแข็งแรงเหมาะกับการทำงานนอกบ้านเพื่อหาเลี้ยงครอบครัว เช่น คอชู้ ล่าสัตว์ จับปลา เพราะเป็นงานที่ต้องใช้กำลังมากและอาจต้องรอนแรมไปไกล ส่วนสตรีเป็นเพศที่มีโครงสร้างทางร่างกายอ่อนแอกว่า ประกอบกับเป็นเพศที่ต้องมีการตั้งครรภ์และคลอดบุตรทำให้สตรีต้องจำกักรงานหรือกิจกรรมให้สอดคล้องกับสภาพร่างกายข้างต้น วิธีการแบ่งงานกันทำในสังคมดังกล่าวสืบเนื่องมาจนเป็นวิถีชีวิตของคนในรุ่นต่อมา นั่นคือมนุษย์มีหน้าที่ในการทำงานนอกบ้าน เพื่อหาเลี้ยงครอบครัว ส่วนสตรีมีหน้าที่ในการดูแลกิจการบ้านเรือนและอบรมบุตร ธิดา ฉายทอดความรัก ความรู้และจริยธรรมแก่เผ่าพันธุ์มนุษย์ (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ มล. 2527:46)

ปัจจุบันความเจริญทางวัตถุมีมากขึ้น ความต้องการของมนุษย์มีมากไปกว่าความต้องการปัจจัย 4 ดังแต่ก่อน มนุษย์มีการสะสมทรัพย์สินส่วนตัวเพื่อนำไปแลกเปลี่ยนกับความสะดวกสบาย ทางวัตถุในรูปแบบต่าง ๆ เช่นรถยนต์ส่วนตัว บ้าน และเครื่องใช้อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ดังนั้นการที่มนุษย์จะทำงานนอกบ้านเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวได้พักแต่เพียงผู้เดียวอาจมีรายได้ไม่เพียงพอที่จะสนองตอบความต้องการเหล่านั้น สตรีจึงต้องออกมาร่วมทำงานหารายได้สนับสนุนครอบครัวด้วยอีกแรงหนึ่ง ดังนั้นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้สตรีในสังคมปัจจุบันพัฒนาบทบาทการทำงานนอกบ้านมากขึ้น จึงสืบเนื่องมาจากเหตุจริงใจทางเศรษฐกิจ

การที่มนุษย์แสวงหาวัตถุประสงค์รอบคองด้วยกระบวนการหรือกิจกรรมทางเศรษฐกิจเรียกว่าเป็นการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจ การตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจเป็นพฤติกรรมสัมพันธ์ที่มาจากการสังเกตว่า "คนเศรษฐกิจ (Economic man) ทำกิจกรรมทางเศรษฐกิจ (ประกอบอาชีพ) หรือมีพฤติกรรมอย่างหนึ่งออกมาด้วยเหตุจูงใจทางเศรษฐกิจ คือหวังกำไร ทอดเบียด ความมีอิสระ และความมั่นคงสูงสุด (อัมพร วิจิตรพันธ์ 2515 : 459) คนเศรษฐกิจจะมีระดับการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจสูง ส่วนคนที่ไม่ใช่คนเศรษฐกิจจะมีระดับการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจต่ำ เนื่องจากให้ความสำคัญกับคุณค่าอื่นไว้สูงกว่าคุณค่าทางเศรษฐกิจ เช่น คุณค่าทางวัฒนธรรม ความมีเกียรติยศ ชื่อเสียง ความเข้าใจตนเอง หรือการทำประโยชน์ต่อผู้อื่น เป็นต้น

หากจะพิจารณาธรรมชาติของงานในสังคมจะเห็นได้ว่า งานที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางเศรษฐกิจโดยตรง ได้แก่ "งานทางธุรกิจ" ซึ่งเป็นงานที่มุ่งหวังกำไร เป็นผลตอบแทน ผู้ประกอบธุรกิจเรียกว่า นักธุรกิจ (Business man) จึงน่าจะเป็นคนเศรษฐกิจที่ทำงานเพื่อแสวงหากำไรและผลตอบแทนแก่ตนเองให้มากที่สุด งานอีกประเภทหนึ่งซึ่งมีลักษณะตรงกันข้ามกับงานทางธุรกิจ คือ "งานวิชาชีพ" เป็นงานที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ (Public service) ผู้ประกอบวิชาชีพเรียกว่า นักวิชาชีพ (Professional man) นักวิชาชีพต้องมีมารยาท มีหลัก และอุดมคติที่ต้องยึดถือปฏิบัติเป็นจรรยาบรรณของวิชาชีพ เช่น หมายความว่าความให้แก่ลูกค้าซึ่งบางทีต้องทำให้เปล่าโดยไม่มีค่าตอบแทน ครูต้องเป็นผู้ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้แก่ศิษย์โดยไม่เลือกชั้น วรณะ หรือเผ่าพันธุ์ เป็นต้น ดังนั้นนักวิชาชีพจึงไม่อาจทำงานเพื่อหวังผลกำไรได้เช่นเดียวกับนักธุรกิจ

ด้วยเหตุที่สตรีที่สมรสแล้ว ออกมาทำงานนอกบ้านด้วยเหตุจูงใจทางเศรษฐกิจคือหวังผลตอบแทนในรูปเงิน หรือเศรษฐกิจทรัพย์ เพื่อช่วยเหลือสนับสนุนครอบครัว แต่ประกอบการทำงานที่แตกต่างกัน 2 ลักษณะ คืองานทางธุรกิจและงานทางวิชาชีพ สตรีนักธุรกิจทำงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ได้ผลตอบแทนเป็นผลกำไรทางวัตถุประสงค์ตามที่ต้องการ ส่วนสตรีนักวิชาชีพทำงานเพื่อสาธารณประโยชน์ โดยได้รับ

ผลตอบแทนทางการเงินเป็นผลพลอยได้ในลักษณะผลตอบแทนจากสังคม จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจว่า สตรีนักวิชาชีพเหล่านี้จะมีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจแตกต่างจากสตรีนักธุรกิจหรือไม่ ถ้าแตกต่างกันจะแตกต่างกันในลักษณะใด และโดยส่วนรวมแล้วระดับการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของสตรีไทยที่สมรสแล้วเป็นเช่นไร งานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้รับความกรุณาจากศาสตราจารย์ ดร.ประชุมสุข อาชวอำรุง ให้คำแนะนำและอนุญาตให้ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์การตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจที่ท่านสร้างขึ้นเองมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่างานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อสถาบันที่เกี่ยวข้อง เช่น สถาบันการศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาและแนะแนวการทำงานให้กับสตรีอย่างเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ

1. เพื่อเปรียบเทียบการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจระหว่างสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจ ที่สมรสแล้ว ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ ถ้าแตกต่างกันจะแตกต่างกันในลักษณะใด
2. เพื่อหาระดับการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของสตรีไทยที่สมรสแล้ว เป็นส่วนรวม

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้มีขอบเขตดังนี้

1. ประชากร ได้แก่สตรีที่สมรสแล้ว ในเขตกรุงเทพมหานครที่ประกอบการทำงานทางวิชาชีพและประกอบการทำงานทางธุรกิจเพียงอย่างเดียวเท่านั้น โดยครอบคลุมกลุ่มอายุต่าง ๆ 3 กลุ่ม ถือเป็นสตรี 3 รุ่น คือ รุ่นที่ 1 มีอายุเฉลี่ย 60 ปี รุ่นที่ 2 มีอายุเฉลี่ย 45 ปี และรุ่นที่ 3 มีอายุเฉลี่ย 30 ปี

สตรีนักวิชาชีพประกอบด้วยวิชาชีพ 3 กลุ่มคือ แพทย์สตรีที่เป็นสมาชิกแพทยสภานักกฎหมายสตรีที่เป็นสมาชิกเนติบัณฑิตสภา และครูสตรีที่สอนในโรงเรียนระดับประถมศึกษา หรือ ระดับมัธยมศึกษาและเป็นสมาชิกคุรุสภา ส่วนสตรีนักธุรกิจได้แก่สตรีที่เป็นเจ้าของและดำเนินธุรกิจประเภทอุตสาหกรรมการผลิตหรืออุตสาหกรรมบริการเอง หรือเป็นผู้จัดการ ผู้บริหารบริษัทธุรกิจเอกชนในกรุงเทพมหานคร

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) หรือตัวแปรที่กำหนด (Assigned Variables) คือลักษณะการงานได้แก่ งานวิชาชีพ และงานธุรกิจ

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) หรือตัวแปรที่วัดได้ (Measured Variable) คือการตอบสนองต่อสิ่งเร้าทางเศรษฐกิจ

2.3 ตัวแปรที่ควบคุมได้แก่

2.3.1 อายุ เนื่องจากทฤษฎีเกี่ยวกับการตอบสนองต่อสิ่งเร้าทางเศรษฐกิจนั้นมีข้อตกลงว่าบุคคลจะมีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าทางเศรษฐกิจมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับค่านิยมทางเศรษฐกิจที่เขาได้รับมาจากสังคมด้วย ในช่วง 20 กว่าปีที่ผ่านมามีโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศไทยเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วมาก (Office of Prime Minister 1979 : 169) ดังนั้นค่านิยมทางเศรษฐกิจของคนในประเทศก็อาจจะเปลี่ยนแปลงไปคล้ายเช่นเดียวกัน บุคคลต่างรุ่นกันจึงอาจมีระดับการตอบสนองต่อสิ่งเร้าทางเศรษฐกิจไม่เท่ากัน ผู้วิจัยจึงควบคุมตัวแปรเกี่ยวกับอายุนี้ไว้ในแบบวิจัย โดยแบ่งเป็น 3 รุ่น เพื่อให้สตรีไทยที่สมรสแล้วกระจายทุกวัย ได้แก่ รุ่นที่ 1 อายุเฉลี่ย 60 ปี รุ่นที่ 2 อายุเฉลี่ย 45 ปี และรุ่นที่ 3 อายุเฉลี่ย 30 ปี

2.3.2 ระดับการศึกษา ระดับการศึกษาเป็นตัวแปรที่มีส่วนสัมพันธ์กับการทำงานของสตรี จากงานวิจัยของ วิวัฒน์ แคงสังวาลย์ (2522) เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการทำงานของสตรีที่สมรสแล้วในกรุงเทพมหานครที่มีอายุระหว่าง 15-60 ปี พบว่าระดับการเข้าร่วมแรงงานของสตรีมีแนวโน้มจะสูงขึ้นตามจำนวนปีการศึกษาที่เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ สตรีที่มีโอกาสศึกษาในระดับสูง เมื่อออกมาทำงานอาจมีความคาดหวังที่จะได้รับผลตอบแทนจากการทำงานนั้นสูงกว่าสตรีที่มีโอกาสศึกษาในระดับ

คำ ผู้วิจัยจึงควบคุมตัวแปรเกี่ยวกับระดับการศึกษาของสตรีที่สมรสแล้วด้วยการสุ่ม

3. การวัดการตอบสนองต่อสิ่งรูงใจทางเศรษฐกิจ ใช้แบบสัมภาษณ์การตอบสนองต่อสิ่งรูงใจทางเศรษฐกิจ ที่สร้างโดย ประทุมสุข อาชาวอรุณ ซึ่งใช้ทฤษฎีต่อไปนี้

3.1 การหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผล (Rational Profit Maximization) ผู้ใดที่มีการหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผลสูง เป็นผู้ที่มีการตอบสนองต่อสิ่งรูงใจทางเศรษฐกิจสูง ส่วนผู้ที่มีการหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผลต่ำ ถือว่าเป็นผู้ที่มีการตอบสนองต่อสิ่งรูงใจทางเศรษฐกิจต่ำ

3.2 ความปรารถนาในการเลือกออม (Saving Preference) เป็นความพึงพอใจของบุคคลที่จะเลือกออมทรัพย์สินแบบใดแบบหนึ่งจาก 3 แบบ คือ การออมในรูปทรัพย์สินสมบัติ การออมในรูปเงินสด และการออมในรูปมีเอกสารเป็นใบประกัน โดยแบ่งตามระดับความเจริญทางเศรษฐกิจ 3 ขั้นตอนที่เปลี่ยนจากการแลกเปลี่ยนทรัพย์สินสมบัติโดยตรง ไปเป็นการใช้เงินเป็นสื่อกลาง และในที่สุดใช้เครดิตเป็นหลักประกัน บุคคลที่ปรารถนาจะเลือกออมในรูปทรัพย์สินสมบัติถือว่ามี การตอบสนองต่อสิ่งรูงใจทางเศรษฐกิจต่ำ ถัดมาคือแก่บุคคลที่ปรารถนาจะเลือกออมในรูปเงินสด และบุคคลที่ปรารถนาจะเลือกออมในรูปมีเอกสารเป็นใบประกัน ถือว่าเป็นผู้มีการตอบสนองต่อสิ่งรูงใจทางเศรษฐกิจสูงที่สุด

3.3 ความปรารถนาในการเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนัก (Preference to invest in heavy industries) บุคคลที่มีคะแนนความปรารถนาในการเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักสูง ถือว่าเป็นผู้ที่มีการตอบสนองต่อสิ่งรูงใจทางเศรษฐกิจสูง ส่วนผู้ที่มีความปรารถนาในการเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักต่ำ ถือว่าเป็นผู้ที่มีการตอบสนองต่อสิ่งรูงใจทางเศรษฐกิจต่ำ นอกจากนี้ยังจะเปรียบเทียบด้วยว่ากลุ่มตัวอย่างมีความปรารถนาที่จะเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักหรือกิจการอุตสาหกรรมเบา ถ้าปรารถนาจะเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักมากกว่าเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมเบาถือว่า ผู้นั้นมีการตอบสนองต่อสิ่งรูงใจทางเศรษฐกิจสูง

4. การวิจัยนี้ไม่คำนึงถึงสาเหตุที่ทำให้สตรีแต่ละกลุ่มมีการตอบสนองต่อสิ่งรูงใจทางเศรษฐกิจดังที่เป็นอยู่

ในข้อ ข น่าจะมากกว่าข้อ ก. เพราะบุคคลที่เห็นว่าเงินเป็นแก้วสารพัดนึกน่าจะมีการ
 คอบสนองคอบสิ่งรุงใจทางเศรษฐกิจมากกว่าบุคคลที่เห็นว่าการให้เงินสคเป็นของขวัญ
 เป็นวิธีการให้ของขวัญที่ดี เป็นต้น

ศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

การคอบสนองคอบสิ่งรุงใจทางเศรษฐกิจ หมายถึงความพร้อมของบุคคลหนึ่ง
 บุคคลใดที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมไปหากิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เขาเห็นว่ามืผลประโยชน์
 ในรูปเศรษฐกิจ การคอบสนองคอบสิ่งรุงใจทางเศรษฐกิจเป็นพฤติกรรมสัมพันธ์
 (Relative) คนที่ไม่ใช่คนเศรษฐกิจจะมีการคอบสนองคอบสิ่งรุงใจทางเศรษฐกิจ
 ค่า ส่วนคนที่เป็นคนเศรษฐกิจจะมีการคอบสนองคอบสิ่งรุงใจทางเศรษฐกิจสูง

ประชุมสุข อชาวอำรุง (Prachoomsuk Achava-Amrung 1968:4)
 ได้วิเคราะห์การคอบสนองคอบสิ่งรุงใจทางเศรษฐกิจโดยใช้ ลักษณะใหญ่ ๆ 3 ลักษณะ คือ
 การหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผล (Rational Profit Maximization)
 การออม (Saving habits) และความปรารถนาที่จะเลือกกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรม
 หนัก (Preference to invest in heavy industries)

การหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผล เป็นอุดมคติทางเศรษฐกิจสตรซึ่ง
 แมกซ์ เวเบอร์ เป็นผู้ตั้งขึ้น มีความหมายจากคำ 3 คำ คือหลักแห่งเหตุผล(Rational)
 ผลกำไร (Profit) และการทำให้สูงสุด (Maximization) ซึ่งการหาผลกำไรสูงสุด
 อย่างมีเหตุผลนี้มีหลักการว่าสิ่งใดก็ตามที่จะก่อให้เกิดผลได้เป็นเงินอย่างมหาศาล การ
 แสวงหาผลได้ต้องเป็นไปตามหลักแห่งเหตุผลด้วย ตัวอย่างเช่น นาย ก ซื้อของมาใน
 ราคา 50 บาท และต้องการขายไม่ให้เกิดกำไรมากที่สุด จึงตั้งราคาขายไว้ 100 บาท
 ปรากฏว่าไม่มีผู้ซื้อ ต่อมาเขาลดราคาขายลงมาเป็น 80 บาท จึงมีผู้มาซื้อ ตัวอย่างนี้
 แสดงให้เห็นว่าแม้ว่านาย ก. จะต้องการขายของให้ได้กำไรสูงสุดก็ตามแต่ในครั้งแรกนั้น
 เขาคังราคาขายไว้สูงเกินไปไม่สมเหตุสมผลจึงทำให้ไม่มีผู้มาซื้อ ครั้งเมื่อเขาลดราคา
 ลงให้สมเหตุสมผล จึงมีผู้ซื้อ คังนี้ บุคคลที่รู้จักแสวงหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผล
 นับว่าเป็นผู้มีการคอบสนองคอบสิ่งรุงใจทางเศรษฐกิจสูง

ความปรารถนาในการเลือกออม เป็นความปรารถนาที่จะเลือกออมทรัพย์สินส่วนบุคคลโดยใจสมัคร ในการศึกษาการออมทรัพย์สินส่วนบุคคล แบ่งออกเป็น 3 ระดับ ความเจริญ คือ การออมในรูปทรัพย์สินสมบัติ เทียบกับความเจริญทางเศรษฐกิจในขั้นการแลกเปลี่ยนโดยตรง (barter economy) ซึ่งเป็นความเจริญในขั้นต่ำสุด ถัดมา ได้แก่ การออมในรูปเงินสด เทียบกับความเจริญทางเศรษฐกิจในขั้นแลกเปลี่ยนโดยใช้เงินเป็นสื่อกลาง (Money economy) และสุดท้ายได้แก่การออมในรูปมีเอกสารเป็นใบประกัน เทียบกับความเจริญทางเศรษฐกิจในขั้นการแลกเปลี่ยนโดยใช้เครดิตเป็นสื่อกลาง (Credit economy) ความประวัติเศรษฐกิจพบว่าความเจริญเปลี่ยนจากการแลกเปลี่ยนโดยตรง ไปเป็นการใช้เงินเป็นสื่อกลางและในที่สุดใช้เครดิตเป็นหลักประกัน บุคคลที่มีนิสัยการเลือกออมในรูปทรัพย์สินสมบัติถือว่ามี การตอบสนองต่อสิ่ง รุงใจทางเศรษฐกิจต่ำ บุคคลที่มีนิสัยในการออมในรูปเงินสดถือว่ามี การตอบสนองต่อสิ่ง รุงใจทางเศรษฐกิจสูง และบุคคลที่มีนิสัยในการออมในรูปมีเอกสาร เป็นใบประกันถือว่า เป็นผู้ที่มีการตอบสนองต่อสิ่ง รุงใจทางเศรษฐกิจสูงที่สุด

ความปรารถนาที่จะเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนัก คำว่า "อุตสาหกรรมหนัก" (heavy industries) และ "อุตสาหกรรมเบา" (light industries) นั้นมีความหมายแตกต่างกัน คือ อุตสาหกรรมหนักเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ (obnoxious) ต้องแยกไปอยู่นอกเขตที่พักอาศัยย่านชุมชน ก่อให้เกิดความรำคาญ การจราจรติดขัด มีเสียงดังอีกที เกิดความสิ้นสะเทือนสูง มีควัน ฝุ่น กลิ่น เกิดอันตรายต่อสุขภาพ ความปลอดภัย ส่วนอุตสาหกรรมเบา นั้นเป็นอุตสาหกรรม การผลิตขนาดเล็ก ทำให้เกิดการจราจรติดขัด เสียง หรือ ความสิ้นสะเทือนน้อยกว่า อาจตั้งอยู่ใกล้ย่านพักอาศัยได้ ซึ่งเกณฑ์เหล่านี้ได้นำมาใช้ในส่วนของกอง ผังเมือง กรุงเทพมหานคร

การลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักนั้นเป็นการลงทุนที่มีความเสี่ยงสูงกล่าว คือ จะต้องลงทุนด้วยเงินจำนวนมาก เสี่ยงต่อผลกำไรและขาดทุนมาก ถ้าหาก ได้กำไรนั้นก็จะมีจำนวนมาก เช่น อุตสาหกรรมการผลิตรถยนต์ เป็นต้น ส่วน การลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมเบานั้นมีการลงทุนน้อยกว่า และเสี่ยงต่อผลกำไรและ ขาดทุนน้อยกว่ากิจการอุตสาหกรรมหนัก เช่น อุตสาหกรรมทำ เครื่องแก้ว เป็นต้น

ดังนั้น บุคคลที่มีความปรารถนาที่จะเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักจึงเป็นผู้ที่มีการ
 ทอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจสูงกว่าผู้ที่มีความปรารถนาเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรม
 เบา

สตรีนักวิชาชีพ หมายถึง สตรีที่ประกอบการทำงานทางวิชาชีพ ซึ่งเป็นงานที่ต้อง
 เสียสละสติปัญญา แรงงาน เวลา และความสามารถปฏิบัติงานในขอบเขตความรับผิดชอบ
 ให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม โดยอาจจะไม่ได้สินจ้างรางวัลและผลกำไร จากการ
 ทำงานโดยตรง ในงานวิจัยนี้เลือกศึกษา วิชาชีพ 3 วิชาชีพ ได้แก่ ครู แพทย์
 และนักกฎหมาย เนื่องจากวิชาชีพทั้ง 3 มีลักษณะธรรมชาติของงานเป็นวิชาชีพครบถ้วน
 ได้แก่

1. เป็นงานที่ทำให้สาธารณประโยชน์
2. มีจรรยาวิชาชีพ (Code of Ethics) แห่งวิชาชีพของตน
3. มีกลุ่มหรือองค์กรที่ควบคุมครองวิชาชีพตามกฎหมาย ซึ่งในที่นี้ได้แก่

คุรุสภา แพทยสภา และเนติบัณฑิตยสภา

4. มีสาระความรู้ หรือทฤษฎีเป็นวิชาการของตัวเอง

สตรีนักธุรกิจ หมายถึง สตรีที่ประกอบการทำงานทางธุรกิจกับการผลิต จำหน่าย
 สินค้า และบริการ โดยมีผลตอบแทนเป็นเงินหรือสินจ้างรางวัลเพื่อการเลี้ยงชีพ และผล
 ประโยชน์แห่งตนหรือหน่วยงานของตน ในการวิจัยนี้ เลือกศึกษาเฉพาะสตรีนักธุรกิจที่เป็น
 เจ้าของกิจการและ/หรือดำเนินกิจการธุรกิจนั้นด้วยตนเอง หรือสตรีนักธุรกิจที่มีตำแหน่งเป็น
 ผู้บริหาร/ผู้จัดการบริษัทธุรกิจ เอกชน

การวิจัยเรื่องนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Method)
 เป็นการศึกษา เปรียบเทียบการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจระหว่างสตรีนักวิชาชีพและ
 สตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้ว ใช้แบบสัมภาษณ์การตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจ ซึ่งสร้างโดย
 ประชุมสุข อาชาวำรุง เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ข้อค้นพบที่ได้เป็นความ
 แตกต่างของการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้ว
 และระดับการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของสตรีไทยที่สมรสแล้ว เป็นส่วนรวม